

Maria Jażdżewska

Siemiechów, gm. Widawa, woj. sieradzkie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 16, 167-169

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PSARY, gm. Jemielno
woj. leszczyńskie
Stanowisko 1

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Archeologii
Wielkopolski w Poznaniu
Konserwator Zabytków
Archeologicznych w Lesznie

Badania prowadził dr Henryk Mamzer. Finansował WKZ w Lesznie. Trzeci sezon badań. Osada hutnicza z późnego okresu lateńskiego i wczesnego okresu wpływów rzymskich. Ślady osadnictwa z kultury ceramiki wstępowej kłutej, kultury pucharów lej-kowatych, pozostałości kurhanu "starosznurowego".

Celem badań było wyjaśnienie sytuacji na obszarach pomiędzy piecowiskami oraz weryfikacja wyników badań geofizycznych, przede wszystkim w odniesieniu do piecowisk nie badanych dotąd wykopaliskowo. W związku z tym wykopy założono na liniach łączących piecowisko badane w latach poprzednich z piecowiskami nowoodkrytymi. Badania wykopaliskowe potwierdziły zasięgi piecowisk wykreślone na podstawie prospekcji magnetycznej. Łącznie odkryto 8 piecowisk, z których największe, zbadane częściowo, dostarczyło dotąd 89 pieców dymarskich.

Pozostałe piecowiska, których badaniami objęto krawędzie dostarczyły: piecowisko IV - 7 pieców; piecowisko V - 6 pieców. Łącznie na obszarze objętym badaniami /4,75 ara/ zbadano 174 obiekty, w tym, oprócz wymienionych pieców dymarskich, pracownie do przekuwania kupek /ob. 300,351/ usytuowane na skraju piecowisk, różnego rodzaju jamy, dołki po słupach, składowiska rudy, skupiska gliny - surowca do budowy szybów oraz piec wapienniczy /drugi na tym stanowisku/ o kamiennej konstrukcji dolnej części komory pieca.

Wśród materiału ruchomego dominowała ceramika: w pracowniach dymarskich - w przewodzie o gładkiej czernionej powierzchni; w obrębie piecowisk - grubościenna o chropowatej niezdobionej powierzchni.

Badane stanowisko jest jednym z wielu w tym rejonie stanowisk hutniczych, usytuowanych wzdłuż cieków wodnych z częstotliwością 4-5 km.

SIERIECHÓW, gm. Widawa
woj. sieradzkie
Stanowisko 2

Muzeum w Pabianicach

Badania prowadziła mgr Maria Jazdzewska. Finansował WKZ w Sieradzu. Dziesiąty sezon badań osady ludności kultury wenedzkiej z późnego okresu wpływów rzymskich. Trzeci sezon badań na cmentarzysku kultury wenedzkiej z okresów późnolateńskiego i rzymskiego.

Kontynuowano badania na wzniesieniu zw. "Piekło", położonym na granicy gruntów wsi Rychłocice i Siemiechów. Na przestrzeni 550 m² odkryto kolejne 24 groby ciałopalne i 3 /w tym 2 częściowo/ obiekty mieszkalne. Tym samym liczba grobów wzrosła do 39, a półziemianek do 17. Groby datowane na okres późnolateński /16/ usytuowane są bliżej zachodniego skraju wzniesienia, zaś groby z okresu rzymskiego /8/, położone są bliżej osady, niektóre niemal stykają się z nowo odkrytymi obiektami mieszkalnymi. Groby późnolateńskie, to w większości typowe pochówki jamowe, ze szczątkami stosu, z dużą ilością potłuczonej ceramiki i zabytkami metalowymi charakterystycznymi dla kultury wenedzkiej z I w.p.n.e. Nietypowym okazał się grób nr 25 z rewelacyjnym wyposażeniem, stąd nieco szersze jego omówienie: na głębokości 40 cm pod powierzchnią ziemi odsłonięto owalną jamę o wymiarach 1,20 x 1,60 m. W jej pierwszej warstwie, w smolistoczarnym wypełnisku znaleziono dużą ilość fragmentów ceramiki późnolateńskiej oraz kabłąk drucikowatej fibuli żelaznej /odm.M/. Poniżej odsłonięto zwarte skupisko przedmiotów żelaznych. Był typowy żelazny hełm legionisty rzymskiego z końca I w.p.n.e. - użyty jako popielnica, a więc wypełniony spalonymi kośćmi zmarłego, jednosieczny miecz rytualnie zgięty, w pochwie, silnie zniszczony, najpewniej typ III-IV wg klasyfikacji D.R. Wołagiewiczów, następnie smukły grot włóczni z wydatnym, ostrym żeberkiem i ornamentem wytrawianym kwasem, stożkowate umbo z bardzo szerokim kołnierzem i płaskimi, kolistymi główkami nitów, kabłąk do wiadra oraz dwa noże zakończone kolistymi uchwytami.

Z grobów późnolateńskich na uwagę zasługuje inny grób wojownika, nr 24, m.in. z jednosiecznym mieczem żelaznym, długości 77,7 cm, z prostym jelcem - typ I wg D.R. Wołagiewiczów /import z Pomorza/.

Kilka z popielnicowych grobów, datowanych przeważnie na koniec starszego podokresu rzymskiego, zarówno męskich, jak i kobiecych, zostało bogato wyposażonych w broń, narzędzia i ozdoby, m.in. fibule żelazne ze śladami inkrustacji srebrnej. Szczególnie jednak ciekawym zabytkiem jest żelazna miniatura tarczy, znaleziona w grobie 39, datowana ogólnie na okres rzymski.

W czasie tegorocznych badań odkryto przynajmniej w części 3 kolejne półziemianki /XV, XVI, XVII/ budowane na planie prostokątnym, z których każda zawierała dużą ilość

bogato ornamentowanej ceramiki siwej, cienkościennej a także fragmenty wielkich naczyń zasobowych. Pozwala to datować wszystkie obiekty mieszkalne na drugą połowę III w.n.e. Przy obecnym stanie badań na stanowisku 2 w Siemiechowie nie można więc mówić o współczesności osady i cmentarzyska względem siebie.

Opracowane i po konserwacji materiały z badań złożone będą w Muzeum w Pabianicach.

Badania będą kontynuowane.

SŁONOWICE, gm.Kazimierza Wielka patrz
woj.kieleckie epoka brązu
Stanowisko G

STROBIN, gm...onopnica Muzeum Ziemi Wieluński
woj.sieradzkie w Wieluniu
Stanowisko 4

Badania prowadził mgr Bogusław Abramek. Finansował WKZ w Sieradzu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne datowane od wczesnego okresu lateńskiego do końca fazy B₂ okresu rzymskiego.

Zbadano obszar o powierzchni 1.000 m² i zdołano uchwycić granicę północną, zachodnią i częściowo południową cmentarzyska. Odkryto 53 groby ciałopalne, częściowo uszkodzone głęboką orką a także licznymi, prostokątnymi wkopami o nieznanym przeznaczeniu. Z rozmieszczenia grobów wynika, że tworzyły one skupiska, między którymi pozostawały wolne przestrzenie.

Wśród 53 grobów wyróżniono: 2 uszkodzone groby kultury wschodniopomorskiej, w tym jeden prawdopodobnie wyrabowany, 8 późnolateńskich grobów jamowych, zaś pozostałe zaliczono do faz B₁-B₂ okresu rzymskiego, z tym że pochówki datowane na fazę B₂ są dominujące. Ta właśnie grupa jest współczesna oddalonej o 300 m osadzie na stanowisku 3, badanej w latach 1969-1981. Pośród grobów datowanych na fazy B₁-B₂ znajduje się 5 grobów popielnicowych obsypanych resztkami stosu /grobby 37, 46, 49, 54, 78/, które uznano za najbogatsze pochówki na badanym cmentarzysku łącznie z odkrytym w ubiegłym roku grobem wojownika - kowala, a właściwie brązownika.

Grobby 37 i 49 z uwagi na charakter ich wyposażenia /groty, umbo, imacz, tok, krzesiwo, sprzączki, nożyki i nożyce/ uznano za pochówki wojowników, a trzy pozostałe za pochówki kobiece. Grób 46 wyposażono w 7 naczyń, okucia skrzynek łącznie z kluczem i częścią zamka, nożyk, kościanną szpilę, 2 przęśniki i stopione szklane paciorki. W grobie 54 poza popielnicą znaleziono: klucz z okuciem zamka,